Arhim. Cleopa Ilie

POVESTIRI PENTRU COPII
7

ICOANA MAICII DOMNULUI PORTĂRIŢA

Icoana Maicii Domnului
Portărița

ICOANA MAICII DOMNULUI PORTĂRIȚA

Cea mai vestită icoană din Sfântul Munte este Portărița, la Mănăstirea Iviru. Aceasta a fost mănăstirea vechilor iviri, care erau din țara ivirilor sau Georgia, cum îi spune astăzi, de unde a fost și Sfântul Antim Ivireanul, din Caucaz, lângă Armenia. Apoi turcii i-au omorât pe călugării din Mănăstirea Iviru și acum acolo sunt greci. Are șase etaje, e tare frumoasă, are multe biserici și paraclise. Acolo a fost o minune mare cu icoana Portărița. Cum a ajuns ea acolo? Ea era ascunsă de creștini într-una din cetățile Niceii pe timpul împăratului Teofil, luptătorul împotriva icoanelor. Era ascunsă la o văduvă pe malul mării într-un mic paraclis.

Această mătușă a avut un singur copil, că a rămas văduvă dintr-un război, și cu acela se ruga în fiecare zi în fața icoanei. Și era în vremea prigoanei împotriva icoanelor, iar împăratul a trimis ostași să caute pe cei care au icoane, să-i pedepsească, iar icoanele să le ardă. Și au auzit ostașii că văduva are o icoană, care era vestită, că se făceau minuni mari în fața ei. Dacă citea un preot în fața ei rugăciuni unui bolnav, acesta se tămăduia.

Deci au venit ostașii la văduvă și i-au zis:

— Am venit să împlinim porunca împăratului care a zis să distrugem toate icoanele. Dacă vrei să nu-ți luăm icoana, dă-ne bani și nu te vom mai supăra.

Atunci văduva i-a rugat să vină în ziua următoare, că are să le dea bani. Și au plecat ostașii. Dar ea n-avea de unde le plăti, că era săracă. Și a zis către fiul ei:

— Dragul mamei, eu sunt bătrână și bolnavă și n-am bani de unde să le dau la ostași când au să vină. Mâine are să vină armata. Ei pe unde au găsit icoane, le-au ars, le-au dat foc.

Căci așa era atunci, că a fost prigoană de la împărați împotriva icoanelor timp de 130 de ani, între anii 717 și 843. Şi a zis mătușa:

— Mă tem că au să găsească sfânta icoană chiar dacă noi o vom ascunde și au să o ardă și e păcat că atâtea minuni a făcut. Hai să o luăm și să o dăm în mare, și unde va vrea Maica Domnului să se ducă se va duce, numai să o scăpăm din mâinile păgânilor.

Şi ei locuiau chiar pe malul mării. Şi era în noaptea aceea lună plină. Au dus sfânta icoană la mare. Icoana era mare, grea. Şi au pus-o pe mare, zicând:

— Să nu te superi pe noi, Preabună Stăpână, dar trebuie să ne despărțim de sfânta ta icoană, ca să nu o ardă ostașii împăratului.

Dar să vezi minune! Când au pus-o pe mare, ea nu s-a așezat ca o scândură ca să stea pe mare, ci s-a ridicat în picioare și a pornit pe valuri ca și cum ar fi ținut-o o mână nevăzută.

Şi ei au tot făcut metanii, plângând pe malul mării, până n-au mai văzut-o. Şi ziceau:

— Maica Domnului se duce de la noi.

Aşa s-au despărțit de sfânta icoană, cu multe lacrimi, că se lipseau de mângâierea și ajutorul pe care l-au avut atâția ani.

Apoi văduva i-a zis fiului ei:

— Eu sunt bătrână și nu mai am mult de trăit. De aceea, cu dragoste primesc să mor pentru

dragostea Maicii Domnului. Iar tu, fiul meu, du-te în Sfântul Munte, în grădina Maicii Domnului, și acolo să-i slujești ei până la moarte.

Și a plecat copilul în Sfântul Munte să se facă monah și a rămas acolo. Iar ostașii, venind a doua zi și negăsind nici banii, nici icoana, au ucis-o fără milă pe bătrână, care s-a făcut muceniță pentru dragostea lui Hristos și a Maicii Domnului.

Iar fiul ei a spus părinților din Sfântul Munte despre icoană și, după ce s-a nevoit mulți ani, și-a dat sufletul în mâinile Maicii Domnului.

Iar după alți mulți ani, părinții au văzut un stâlp de foc care se înălța din mare până la cer.

Și atunci toți călugării din Sfântul Munte se întrebau:

— Ce se vede pe mare?

Că nu știau, că de departe nu se vedea icoana.

— Un stâlp de foc se arată pe mare!

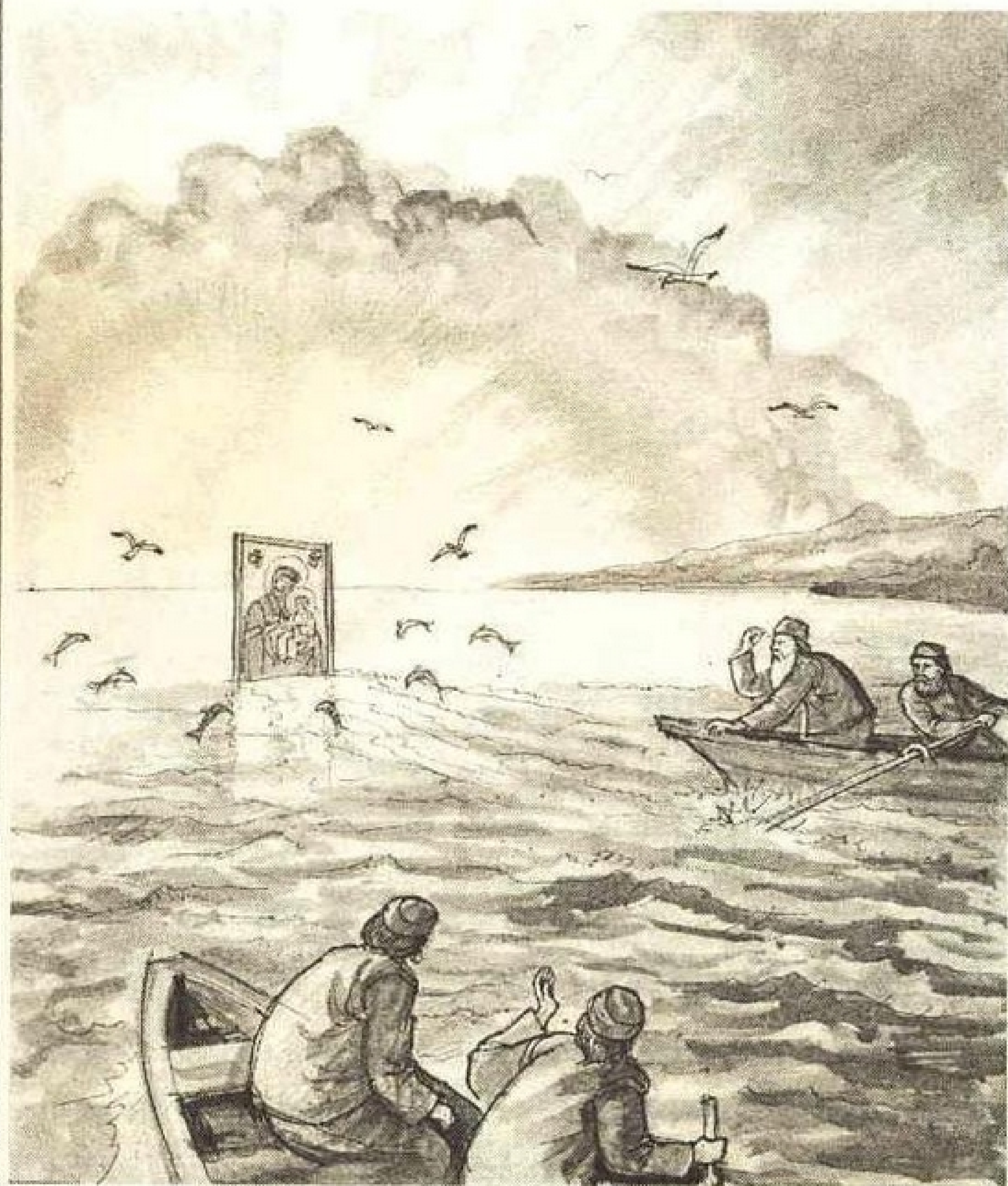
Au pus corăbiile lor și s-au dus să vadă. Și au văzut icoana. Când au vrut să o prindă, se ducea înapoi cu tot cu stâlp. Călugării s-au întristat.

— E icoana Maicii Domnului. Nu știm de unde a venit, dar nu vrea să stea să o prindem.

S-au întors călugării, au făcut rugăciuni, au încercat s-o ia arhierei, mitropoliți. Dar icoana nu voia să stea când se apropiau ei cu bărcile sau cu

corăbiile, ci fugea. Şi când se întorceau ei, venea iarăși mai aproape de Sfântul Munte, dar stătea tot pe mare.

— Părinţilor, e un semn mare, e supărată Maica Domnului pe noi, cine ştie ce păcate am greşit şi nu vrea sfânta icoană să vină la noi.

Şi a venit stareţul Sfântului Munte, un mitropolit bătrân, şi a dat ordin:

— Mergem la malul mării la Iviru, că acolo a apărut, şi punem o lună de zile de post şi rugăciune, acatiste şi paraclise.

Au venit mii de călugări din mănăstiri. Şi stătea icoana până îşi făceau rugăciunile, dar când se duceau cu corăbiile să o prindă, fugea. Niciunul nu o putea ajunge.

— Ce-i asta, măi?

Dar pentru că s-au rugat atâta timp, s-a arătat Maica Domnului unui pustnic mare, care avea peste 70 de ani.

Acela trăia într-o peşteră şi numai ce aude un glas la miezul nopţii.

— Gavriile, Gavriile!

El se temea să nu fie diavolul, că şi diavolul poate să strige şi să se prefacă în fel şi fel de chipuri.

— Cine-i?

– Nu te teme, eu sunt Maica Domnului. Du-te la Mănăstirea Iviru să scoți icoana mea din valuri de pe mare. Du-te.

De trei ori i s-a arătat Maica Domnului în trei nopți. Și-a luat bătrânul toiagul și a venit desculț, cu capul gol, cu o cruce de lemn la gât. Când a văzut atâția călugări pe malul mării, a întrebat:

— Ce-i aici?

Dar ei nu-l cunoșteau. „Cine-i acesta?". „Un pustnic". Un pustnic, că în Athos sunt mulți din aceștia care trăiesc singuratici. Și l-au întrebat:

— Dar sfinția ta de unde ești?

— De aici, din Sfântul Munte.

— Dar nu știi că, uite colo, unde se vede un nor, e Maica Domnului? Noaptea e stâlp de foc acolo. E o icoană a Maicii Domnului, dar nu vrea să intre în Sfântul Munte.

Atunci el a spus:

— Cine e mai mare dintre voi aici?

— Mitropolitul.

Bătrânul mitropolit era acolo la o chilie.

— Duceți-mă la el.

Și l-au dus la mitropolit.

— Binecuvântați, preasfințite, să aduc icoana Maicii Domnului.

— Părinte, dar oricâți s-au dus de-ai noștri cu bărci, cu corăbii, icoana nu vrea să stea. Uite, îți dăm călugări tineri, cu bărci cu vâsle, și du-te de o adu.

— Mie nu-mi trebuie barcă, nici călugări, numai binecuvântare.

— Dar cum ai să o scoți?

— Maica Domnului m-a trimis.

Și atunci s-au gândit:

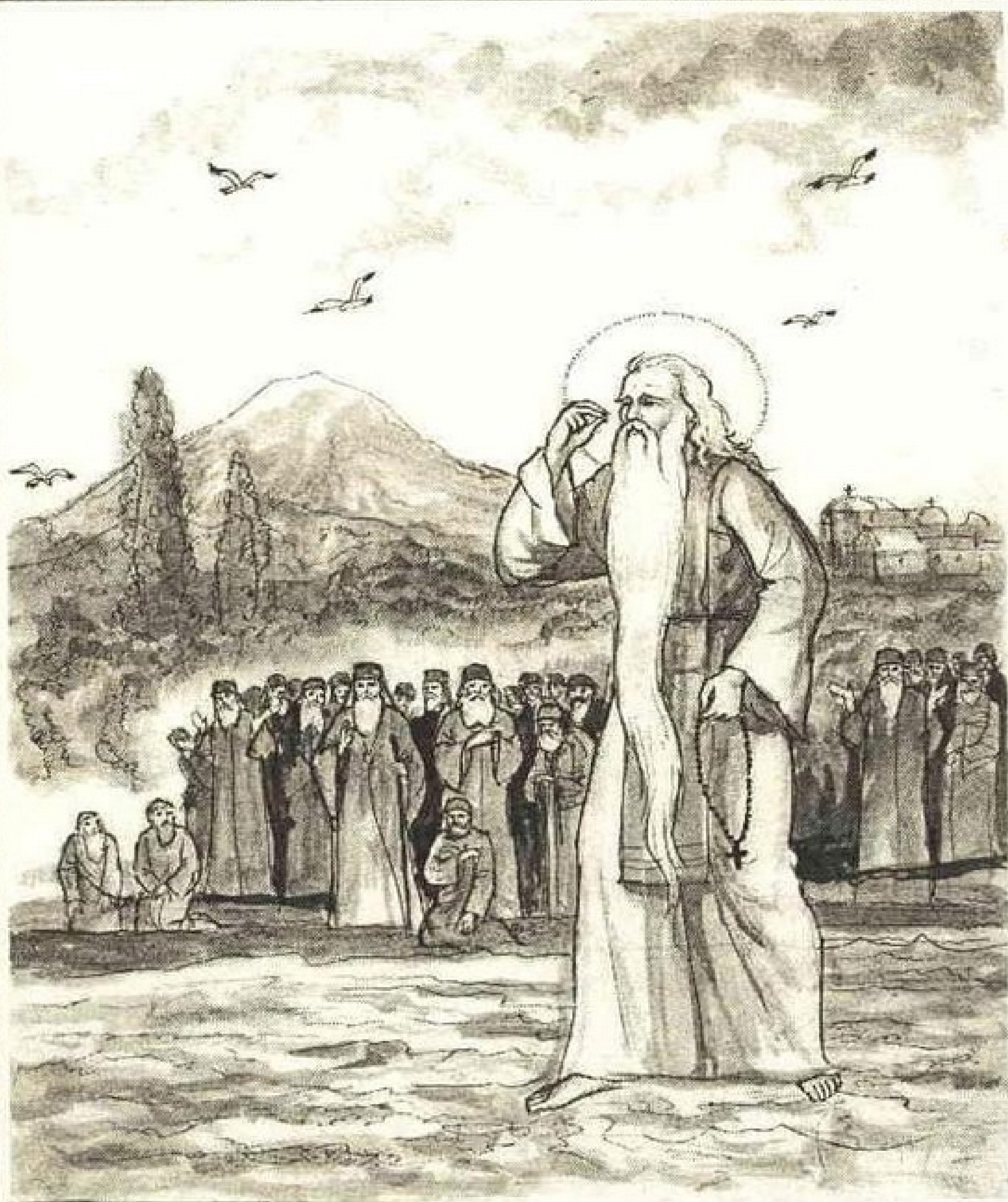
— Măi, la atâta rugăciune, s-a înduplecat Maica Domnului.

Și s-au dus la mare. Și acolo a zis părintele:

— Binecuvântați.

Și-a făcut semnul Sfintei Cruci bătrânul Gavriil și a început a merge pe deasupra apei. La Iviru este pictat cum merge pe apă. Și când l-au văzut toți că merge pe apă, cum a mers Mântuitorul pe Marea Galileii și Sfânta Maria Egipteanca peste Iordan, au zis:

— Să știi că o aduce bătrânul. Dacă avem noi în Sfântul Munte părinți din aceștia care merg pe ape ca pe uscat, să știi că o aduce. Acesta este prietenul Maicii Domnului.

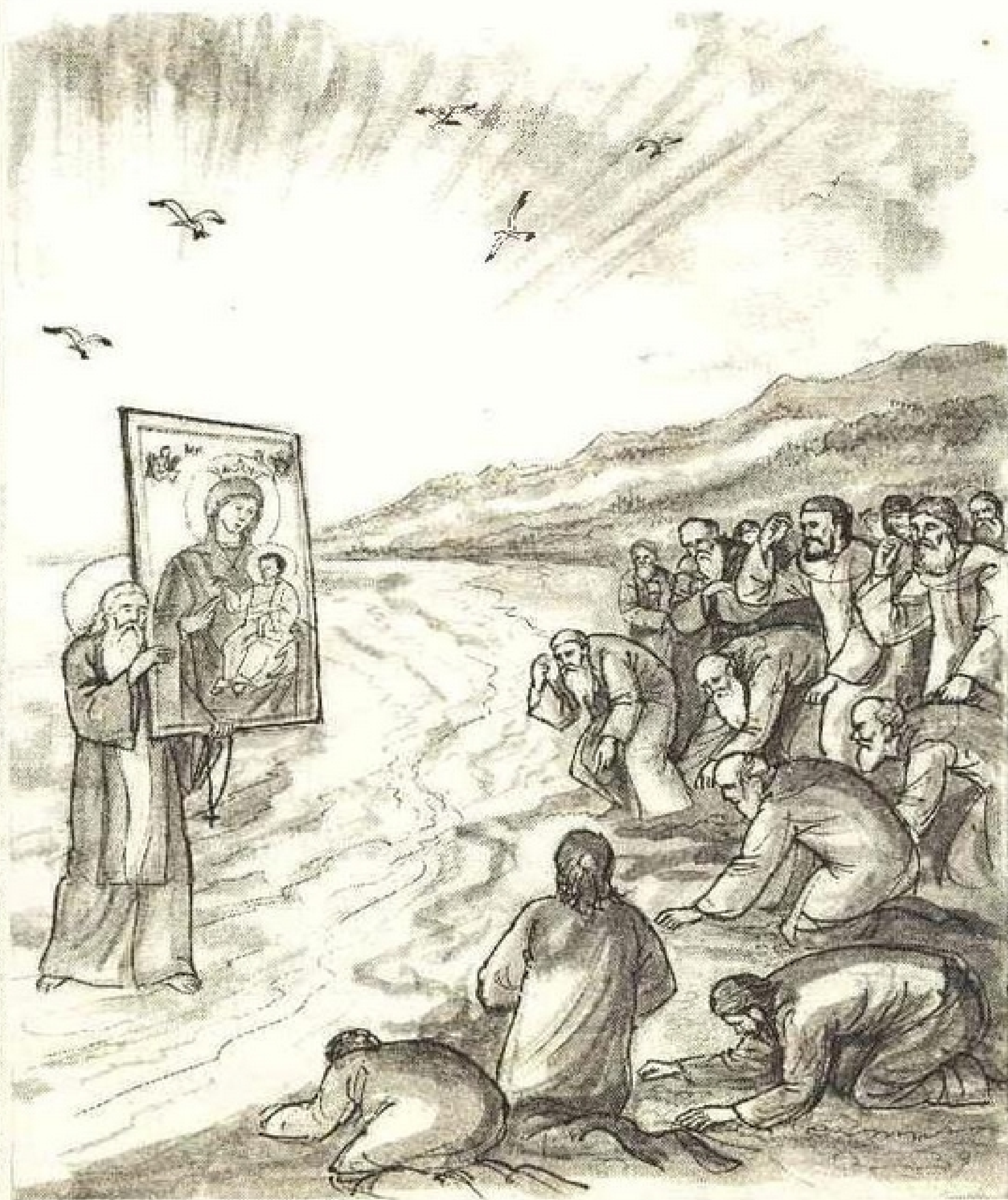

Şi a mers, iar ei se uitau de pe uscat: oare nu are să fugă Maica Domnului de la el?

Și când a ajuns în fața icoanei, s-a închinat pe valuri, a făcut trei metanii, ca pe uscat, și-a ridicat mâinile și s-a rugat. După ce s-a rugat, a

sărutat icoana, a luat-o în brațe și a adus-o. Acolo la mănăstire e pictat cum o aduce mergând pe mare.

Și când au văzut că vine, toți s-au spăimântat:

— Vai de mine, părintele acela bătrân vine cu icoana și o aduce.

Mergea cu dânsa în brațe pe apă. Și când a ajuns la mal s-au adunat călugării plângând. Și el a scos-o la malul mării. Și când a pus sfânta icoană pe o stâncă acolo, a țâșnit un izvor cu apă de băut, care e și acum chiar pe mal la Iviru. Asta a fost încă o minune. Și după aceea el a spus:

— Iertați-mă, că eu mă duc.

— Părinte, cum te cheamă?

— Gavriil păcătosul.

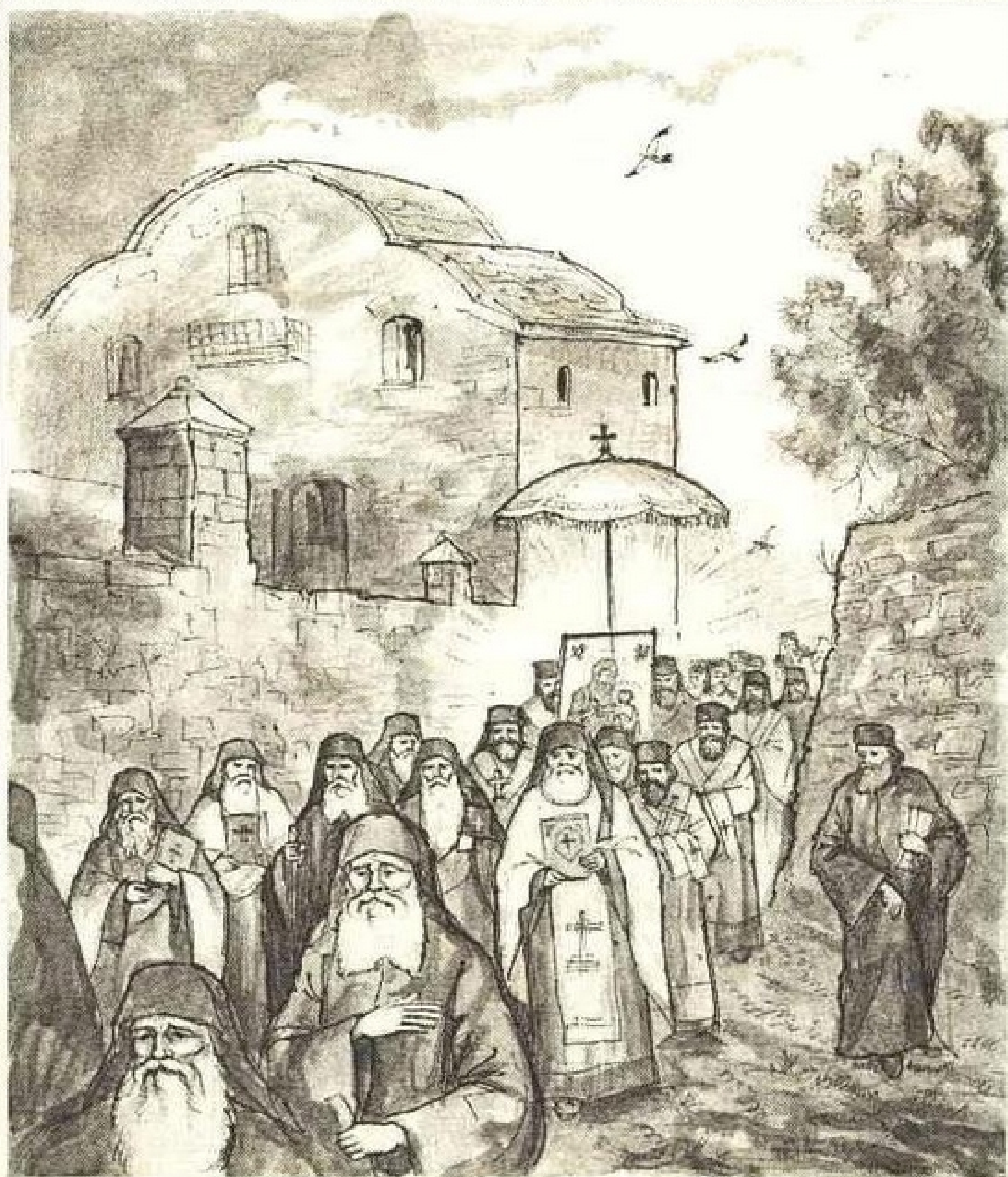
— Unde stai?

— În munții aceștia.

— Rămâi, părinte, cu noi.

— Nu, eu merg în pustia mea.

Și a plecat în pădure. Și când au adus-o în mănăstire, călugării s-au îmbrăcat în veșminte de slujbă: în diaconi și preoți, cu cădelnițe, cu cățui, cu tămâie și au dus-o cu cântări, cu slujbe în altarul bisericii mari, cu hramul Adormirea Maicii Domnului.

Au dus-o în altar și au făcut priveghere de toată noaptea și au mulțumit Maicii Domnului

că a vrut să vină sfânta icoană la ei. Dar când s-au dus a doua zi în altar, nu mai era sfânta icoană.

— Vai de mine, Maica Domnului nu e în altar! Unde s-o fi dus?

Era pe zid la poartă. Zidul avea cam zece metri înălțime. Era mănăstire cetate de pe vremuri.

— Unde-i icoana?

— Pe zid la poartă.

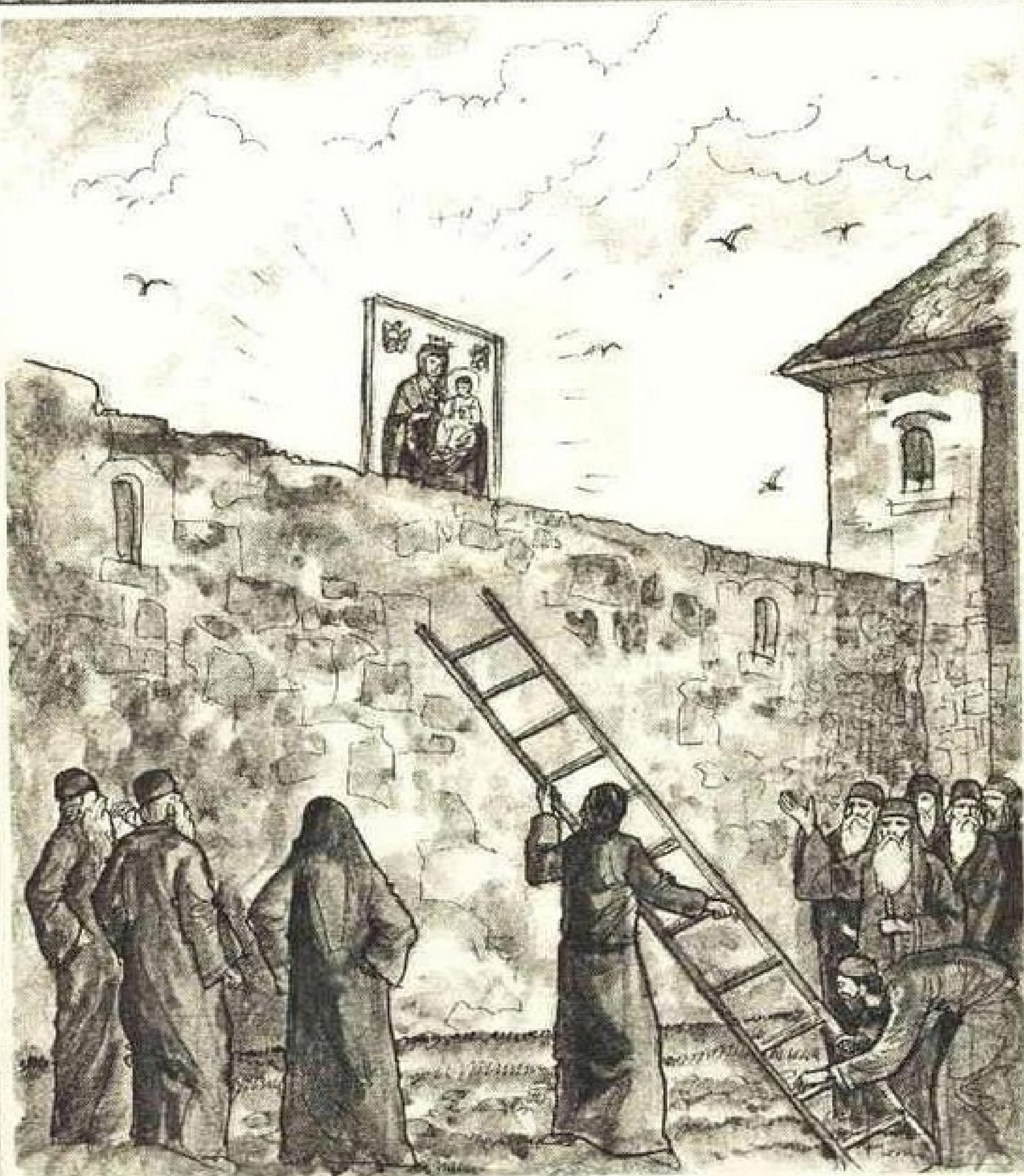
— S-a supărat pe noi. Iar pleacă.

Au început a plânge. Icoana stătea în picioare pe zid. Și au început a face paraclise și rugăciuni și au luat-o de acolo și au dus-o iar în altar. Dar când s-au dus a doua zi, au găsit-o iar la poartă. Se gândeau și ei ca oamenii.

— Nu suferă să stea în biserica noastră. Cine știe ce păcate avem?

Au dus-o încă o dată în altar. Când s-au dus a treia zi, au găsit-o iar la poartă. Și când au vrut să o mai ia, a vorbit un glas din icoană cu dânșii:

— Părinților, n-am venit ca să mă păziți voi pe mine, ci am venit ca să vă păzesc eu pe voi.

Şi ei ce au făcut? Acolo unde era icoana la poartă, i-au făcut o bisericuţă şi i-au scris un acatist aparte: acatistul Sfintei Icoane Portăriţa.